СМѢШНИЯТЪ ЧИЧО

Гледай чичото Матей
колко смѣшно се люлѣй,
ту насамъ,
ту натамъ,
мига, плези се и пѣй...

При кръчмаря Михаилъ
всичко, всичко той пропилъ,
ей го днеска дрипавъ, босъ
съ зачервенъ, подпухналъ носъ.

Всѣка вечерь по килце
сръбва алено винце.
Тая вечерь сръбналъ две —
за това така реве.

А нали е съ тънакъ слухъ,
чу го Марко дългоухъ.
Отъ обора той завчасъ
го придружи съ мощенъ гласъ.

Тъй на чичото Матей
и магарето се смѣй!

Младенъ Исаевъ

РАНО ПИЛЕ, РАНО ПѢЕ

Народна поговорка

Още преди да е изгрѣло слънцето, славеятъ е вече буденъ и запѣва своитѣ чудни пѣсни, а чучулигата се издига високо въ небесата и сякашъ иска първа да види изгрѣва на слънцето. Всичко живо въ природата се събужда за работа. Събужда се и човѣкътъ. Най-ранобуденъ е селянинътъ. Той посрѣща изгрѣва на слънцето на нивата. Стопанката му сѫщо става рано, нахранва кокошкитѣ, всички домашни птици и животни.

Който ляга рано и става рано, той винаги ще бѫде въ добро разположение и бистръ умъ.

Рано пиле, рано пѣе, говори народната пословица. Значи, който почне работата си при изгрѣвъ слънце, презъ цѣлиятъ день ще бѫде веселъ, спокоенъ и каквато работа похване ще я свърши благополучно.

Рано пиле, рано пѣе.

Ат. Б.

НАШИ ПИСАТЕЛИ

ЕЛИСАВЕТА БАГРЯНА

Рдена е презъ 1893 г. въ София. Написала е книгитѣ за възрастни „Вѣчната и святата", „Сърдце човѣшко" и „Звездата на моряка", а за деца „Търкулнатата годинка" и др. Ел. Багряна е една отъ нашитѣ голѣми и даровити писателки. Нейнитѣ пѣсни сѫ искренни и пропити съ любовь къмъ човѣка. Истинското ѝ име е Елисавета Бѣлчева. Членка е на Писателския съюзъ.

НИКОЛА АТАНАСОВЪ — АЙДЕМИРОВЪ

Роденъ е презъ 1877 г. въ с. Айдемиръ, до гр. Силистра (Добруджа). Авторъ е на книгитѣ: „Цанко Церковски", „По върховетѣ", „Ена" — драма, „Тѣзи, които горятъ" и др. Той е единъ отъ нашитѣ голѣми критици и драматурзи. Дискоро бѣше председатель на писателския съюзъ. Литературната му дейность е голѣма и се отличава съ своята широта и проникновение.

ГЕОРГИ КАРАИВАНОВЪ

Роденъ е презъ 1897 г. въ гр. Кюстендилъ. Нѣкои отъ важнитѣ му книги за възрастни сѫ: „Иманяри", „Божиятъ сѫдъ", „Герай войвода", „Хайдути" и др. Написалъ е и нѣколко книги за деца. Една отъ детскитѣ му пиеси е играна съ успѣхъ въ Нар. театъръ. Георги Караивановъ изтъква въ книгитѣ си добродетелта, дългътъ и родинолюбието. Сега той е секретарь на Писателския съюзъ.

ДИМИТЪРЪ ГУНДОВЪ

Роденъ е презъ 1906 г. въ с. Катуница, Котленско. Авторъ е на две хубави стихотворни книги: „Босоногото момче" и „Следъ дъждъ". Неговитѣ стихотворения се отличаватъ по своята художественость, чувство и любовь къмъ хората. Димитъръ Гундовъ е членъ на Писателския съюзъ. Сътрудничи и въ нашитѣ по-първи детски вестници и списания.

ХРИСТО БОТИОВЪ

Всѣка година на 2 юний се празднува день на голѣмия български революционеръ и поетъ Христо Ботйовъ. На върха „Вола" въ Врачанския балканъ, кждето е падналъ убитъ Хр. Ботйовъ, е издигнатъ паметникъ и на този день отъ всички краища на България се стича народъ, който отива да се преклони предъ неговата паметъ и голѣмата му пожертвувателность за освобождението на България.

Христо Ботйовъ е обичанъ отъ всички българи, особено отъ младежьта. Неговитѣ стихотворения се знаятъ на изустъ.

Христо Ботйовъ обичаше България и за това се жертвува за свободата ѝ; защото само оня, който обича, се жертвува.

Да се поклонимъ предъ величавиятъ подвигъ на поета-революционеръ Хр. Ботйовъ и да следваме неговиятъ примѣръ.

А. Полски

ПѢТЬ

Зелени чудни ниви,
безкрайни равнини.
Въ срѣдата пѫть се вие,
изчезва въ далнини.

Вървя и мойтѣ сили
отслабватъ. Въ тоя пѫть
две цъфнали могили
примамно ме зоватъ.

Сърдцето ми възпламва,
азъ чувамъ чуденъ гласъ!
Кога съмъ тукъ минавалъ
— не помня въ тоя часъ.

Но зная тѣзи ниви,
цвѣтя, зеленина,
душата ми опиватъ
съ любовь и ведрина.

И пламенно желая
срѣдъ тая тишина,
небето да възславя
и цѣлата земя.

Дим. Гундовъ

СЪНЛИВИЯТЪ СПИРАЧЪ

разказъ отъ Григоръ Угаровъ

ВСРѢДЪ Балкана, дето се мушка влака, като котка, съ дветѣ свѣтли фенерчета, живѣеше кантонеръ Теглушко.

Нѣкога, училището не вървѣше на Теглушко. Седне да прочете нѣщо въ буквара—очитѣ му се затворятъ. Задреме и засънува мечки. Година, две ходи Теглушко въ първо отдѣление, научи нѣколко букви и се отказа.

— Мѫчна работа е това! — си каза той. Ще стана овчарь!

Купиха му овце. Тръгна изъ гората. Но, нали е сънливецъ, седне ли нѣкѫде задреме. Веднажъ седна подъ букова сѣнка, мигна два пѫти и заспа. Домъкнаха се три гладни вълци — излапаха стадото.

— Да излапаме и тоя поспалко! — каза единиятъ вълкъ.

— Не съмъ гладенъ — да го оставимъ! — отвърна другия.

Като се върна дома, натупаха го и му купиха едно магаре да кара дърва отъ гората.

Отиде въ гората. Видѣ една хубава джбова сѣнка, лѣгна по коремъ и си рече:

— Ще си подрѣмна малко, де ще намѣря такава дебела сѣнка другаде!

Върза магарето. Когато се събуди бѣше се стъмнило.

Нѣщо извика отъ дървото и страшниятъ му гласъ се провали въ дълбокия долъ. Теглушко хукна да бѣга и забрави магарето. На сутринята чакъ го прибра.

— Ще ти се отплатя азъ на тебе! — закани му се то.

Мина се каквото се мина—Теглушко стана спирачъ. Веднажъ заспа въ влака и вмѣсто да слѣзе на границата, влака го откара чакъ въ Цариградъ. Като нѣмаше пари да се върне, плю си на цървулитѣ и опъна пешъ.

Смѣниха го. Направиха го кантонеръ, но сънливитѣ му очи все искаха да си лѣгатъ по-рано и той пакъ започна да дреме.

Веднажъ седна на прага и заспа. Изпусна червеното байряче. Четири мишлета съ едни такива дълги мустаци, започнаха да го дърпатъ. Разкѫсаха го на парцалчета и го отмѫкнаха. Остана само дрѣновото дърво.

Изсвири влака отдалече. Рипна Теглушко да го посрѣщне. Гледа на линията — магаре. Хукна той и му извика. Магарето си стои замислено и не иска да го чуе Викна му пакъ той, а магарето отвърна на своя магарешки езикъ:

— Влака ще спирамъ, на желѣзница не съмъ се возило, било много хубаво!

Нѣмаше какво, съ магарешки инатъ шега не бива. Теглушко трѣбваше да спрѣ влака. Повърна се — байрячето го нѣмаше. Ами сега? Магарето не бѣга, стои си и се ближе по корема. Размаха се Теглушко. Уплаши се, па седна на линията и заплака.

Машинистътъ като видѣ магарето спрѣ влакътъ отдалече и отиде при Теглушко.

— Защо плачешъ?—попита го той.

Теглушко хълцаше. После се изправи и изплака колкото си имаше сили.

— Мишкитѣ ми изядоха байрячето до като спѣхъ! Отиде ми новото червено байряче.

Магарето като чу жалния ревъ на Теглушко, тръгна къмъ единъ бодливъ трънъ и направи пѫть да мине бързия влакъ.

Теглушко се удряше съ юмруци по главата. Отъ тогава той вече не посмѣ да задрѣме, и когато му се спѣше, подпираше си очитѣ съ клечки.